

23 Μαΐου 2014

Ιερομόναχος Ευμένιος Σαριδάκης (1931 - 23/05/1999) - 1ο Μέρος

[/ Πεμπτουσία](#)

Ιερομόναχος Ευμένιος (Σαριδάκης, 1931-23.5.1999), «ο κρυμμένος άγιος των ημερών μας» (ρήση οσίου Πορφυρίου).

Γενόμενος Μοναχός ο Σωφρόνιος, μαζί με τις άλλες καλές του αποφάσεις, έλαβε και την απόφαση να μη διανυκτερεύει εκτός της Τ. Μονής του. Αλλ' όμως κάποιο βράδι και παρά τη θέλησή του αναγκάστηκε κι έμεινε στο πατρικό του σπίτι. Κι εκεί, στο οικογενειακό Προσκυνητάρι, σε μια εντοιχισμένη σανίδα, στην οποία είχαν τοποθετήσει διάφορες ι. Εικόνες, ήταν και η ι. Εικόνα της Αγίας Μαρίνας, όπου η Αγία εικονιζόταν, όπως συνήθως, να πιάνει απ' το κεφάλι το Σατανά, που της είχε εμφανισθή και την απειλούσε. Προσευχόμενος λοιπόν ο π. Σωφρόνιος βλέπει να βγαίνει η Αγία απ' την ι. Εικόνα της και δείχνοντας του το Σατανά να του λέγει:

«Αυτός σε σας τους Μοναχούς βάζει λογισμούς και σας φέρνει υπνηλία στη νυκτερινή Ακολουθία. Αλλά να κάνετε υπακοή στο Γέροντα σας και δεν θα σκορπίζει ο νους σας ούτε θα νυστάζετε». Και λέγοντας του ακόμη: «Και νεκρούς θ' αναστήσεις», ξαναμπήκε η Αγία στη θέση της!...

Άραγε ο λόγος αυτός της Αγίας να επαληθεύτηκε με το επόμενο συγκλονιστικό γεγονός, που με τη χαρακτηριστική του απλότητα είχε εκμυστηρευθή ο Γέροντας σε δύο-τρία πνευματικά του τέκνα;

Όταν λοιπόν ο Γέροντας ήταν πλέον Ιερέυς και εφημέρευε στον Ι. Ναό των Αγίων Αναργύρων του Νοσοκομείου Λοιμωδών (Νόσων), στην Αγία Βαρβάρα Αιγάλεω Αττικής, ένας ασθενής (Κ...) ηθέλησε ν' αυτοκτονήσει κι έκοψε τις φλέβες του, με αποτέλεσμα επί τρεις ημέρες να χαροπαλεύει και τελικά να υποκύψει στο μοιραίο. Τότε εκάλεσαν το Γέροντα να τον κηδεύσει κι εκείνος, γνωρίζοντας ότι επρόκειτο για αυτοχειρία και ότι η Εκκλησία δεν κηδεύει με ι. Ακολουθία τους αυτοκτονούντας, είχε εσωτερική πάλη και δεν ήθελε να τελέσει την εκκλησιαστική κηδεία.

Τελικά όμως, επειδή πείσθηκε και τον εκήδευσε, από την επομένη της κηδείας και επί 40 ημέρες έβλεπε αισθητά το εξής συγκλονιστικό γεγονός: Την ώρα της μεταμεσονύκτιας και ορθρινής ι. Ακολουθίας, που έκανε στο Ναό, εύρισκε το φέρετρο με το νεκρό στο κέντρο του Ναού και καθ' όλη την ώρα της προσευχής το φέρετρο ανεβοκατέβαινε από κάτω ως την οροφή και εξαφανιζόταν στο τέλος της ι. Ακολουθίας! Ο Γέροντας προσευχόταν με πολύ πόνο και επιμονή και την 40η ημέρα παρεκάλεσε το Θεό να σώσει την ψυχή του νεκρού «υποχρεωτικά», όπως και να κάμει έλεος σ' όλες τις ψυχές των κεκοιμημένων από του Αδάμ μέχρι της ημέρας εκείνης. Έτσι τον ώθησε ο πόνος του να κάμει. Και τότε αμέσως εξαφανίσθηκε το φέρετρο, χωρίς να εμφανισθή ξανά, ενώ ο Γέροντας έλαβε μέσα του την «πληροφορία» - βεβαιότητα ότι ο Θεός έκαμε το έλεος Του για το συγκεκριμένο εκείνο νεκρό. Κι όταν ρωτήθηκε απ' τα πνευματικά του τέκνα: «Και με τις ψυχές των άλλων νεκρών τι έγινε;», είπε: «Δεν ξέρω. Ο Θεός ξέρει»!...

Συμβαίνει πράγματι συχνά στην ιστορία της Εκκλησίας Άγιοι Γεροντάδες να «γεννούν» και ν' αφήνουν διαδόχους άγια πνευματικά τέκνα, όταν μάλιστα ήσαν «τέκνα υπακοής», όπως ήταν ο Γ. Νικηφόρος στον Άγιο Γεροντά του Άνθιμο Βαγιάνο, μεγάλο ασκητή και γνωστό «λεπροκόμο» η «πατέρα των λεπρών», αλλά και ιδρυτή και κτήτορα της Ιεράς Μονής Παναγίας Βοηθείας της Χίου. Ο Γέροντας Άνθιμος είχε αξιωθή απ' το Θεό να είναι χαρισματούχος, προορατικός, «σημειοφόρος» και θαυματουργός ήδη ζων, αλλά και μετά την οσιακή κοίμησή του. Γι' αυτό και η Εκκλησία τον ανεκήρυξε Άγιο (τη 14η Αυγούστου 1992) και η μνήμη του τελείται την ημέρα της κοιμήσεώς του, τη 15η Φεβρουαρίου. Γεννήθηκε

το 1869 και κοιμήθηκε το 1960.

Όλοι όσοι ε γνώριζαν τον Γέροντα Εύμένιο και τον πλησίαζαν διέκριναν άμεσα η αργότερα μία μία τις μεγάλες και σπάνιες στην «ιδιομορφία» τους αρετές του και μάλιστα την αγνότητα και καθαρότητα, την πραότητα και γλυκύτητα και προπαντός την απερίγραπτη ταπείνωση και απλότητα! Χωρίς υπερβολή, αν κανείς ήθελε να γνωρίσει προσωποποιημένη την ταπείνωση και την απλότητα, αλλά και τη σιωπή, όχι ως φυσικό ιδίωμα, αλλ' ως συνειδητό απόκτημα και βίωμα, ήταν αρκετό να ιδεί και να γνωρίσει τον υπεραπλό Γέροντα Ευμένιο.

Για τις αρετές του αυτές, και άλλες άγνωστες, ο Πανάγαθος τον εχαρίτωσε και με το προορατικό χάρισμα, που γινόταν το κλειδί, για ν' ανοίγουν οι εξομολογούμενοι τις καρδιές τους και να του εμπιστεύονται τα μυστικά τους και τα προβλήματα τους....

Προσευχόταν με δάκρυα επί ώρες, λέγοντας: «Θεέ μου, βοήθησε το Γένος μας».... Παρέδωσε το πνεύμα του στον Πλάστη του την 23η Μαΐου 1999, ημέρα Κυριακή. Αιωνία του η μνήμη και την ευχή του να έχουμε.

Ομολογία γέροντος Πορφυρίου

Ένας άλλος σύγχρονος άγιος των ημερών μας, ο Γερ. Πορφύριος, είχε πνευματικό του τον π. Ευμένιο. Αυτός ο άγιος άνθρωπος, όταν τον ρώτησαν πνευματικά του παιδιά τι γνώμη έχει για τον Γέροντα Ευμένιο, είπε: «Σαν τον γέροντα Εύμένιο, βρίσκει κανείς κάθε διακόσια χρόνια ένα». Μια τέτοια απάντηση και από τέτοιο άνθρωπο, πιστεύω ότι λέει πολλά η τα λέει όλα.

[Συνεχίζεται]